

Arkas
Eveli Fokkonen

MATOKUSTANNUS

Latinan adjektiivi *radicalis* merkitsee
juureen menevää tai liittyvää, perusteellista,
ja se on johdos sanasta *radix* 'juuri'.

Kotimaisten kielten keskus

Tervehdys.

Minä olen Auli ja olen kirjoittanut nämä runot ja tehnyt tämän kirjan. Nämä runoni ovat syntyneet usean vuoden kuluessa, pikku hiljaa ja purskahdellen, muotoutuneet kuin maisema tai rihmasto. Olen myös lavarunoilija ja esittänyt näitä runoja erilaisissa muodoissa. Koen monet runoni kuin loitsuina ja ne toimivat eri tavalla ääneen puhuttuina kuin luettuina.

Aiemmat julkaisuni:

Almanakka (runoja, 2017)

O eli runoja päijäthämäläisistä orgasmeista (antologia, 2018)

tulituulivalosadepimeyspimeyspimeys (runoja, 2020)

120 päivää (antologia, zine 2020)

Toinen tuleminen - runoja päijäthämäläisistäkin orgasmeista (antologia, 2022)

Terveisin äiti - ohjeita avuttomuuden hetkiin (2023)

Löylyn luomat (kuva- ja runoteos, 2023)

Runojani löytyy ääniteoksina Spotifysta ja Youtubesta nimelläni.

Kiitos sinulle. Voi hyvin.

Orakas

©Auli Kokkonen

auli.kokkonen@gmail.com

Taitto ja kuvat: Auli Kokkonen

Painopaikka: M&P Paino, Lahti 2025

ISBN 978-952-65225-4-8

Sienillä on tietoisuus, luin tutkimuksesta.

Minulla on epätietoisuus.

metsä

TAIVUTUS

substantiivi

1.

puiden muodostama kasviyhdyksunta; puita suhteellisen tiheässä kasvava alue.

Synkkä, tiheä metsä.

Metsän puut, eläimet.

Kävellä metsässä.

Metsän kätkössä.

2. erik.

a.

puustosta.

Matalaa, harvaa metsää.

Metsän istuttaminen, arvioiminen.

Myydä metsää.

Kuv.

Tehtaanpiippujen metsä.

Niin metsä vastaa, kuin sinne huudetaan [= ympäristön suhtautuminen riippuu siitä, miten itse suhtautuu ympäristöönsä] SL.

b.

metsästämistä, jnk metsästä hankkimista yms. tarkoittavissa yhteyksissä.

Olla metsällä.

Lähteä metsälle.

Käydä jänismetsällä t. jänismetsässä.

Lähteä puolukka-, sienimetsään poimimaan puolukoita, sienestämään.

Käsityksiin metsistä on vaikuttanut myös sotien jälkeinen tehometsätalous. *Maan* mukaan se juurrutti suomalaisiin asenteen, ”jossa metsätalous on hyödyllistä ja järkevää ja luonnonsuojelu sekä lajeista iloitseminen epärealistista, epäilyttävääkin ja jopa yhteiskunnan ja työmoraalin vastaista haihattelua”.

Mikkonen arvioi, että 1800-luvun suomalainen ihmetteli sitä, miten nimitämme yksilajisia, tasaikäisiä, nuoria talousmetsiä metsiksi. ”Vielä enemmän hän ihmetteli sitä, miten avohakattu metsä on yhä metsää, metsämaata, koska se on tarkoitus uudistaa.”

Mikkonen summaa, että metsäihanteita on monia, kuten metsiin liittyviä intressejä ja harrastuksiakin. ”Yleisesti erikoista ’suomalaisessa metsäsuhteessa’ on ristiriitaisuus, se että brändäämme itsemme erityiseksi metsäkansaksi, mutta emme käytännössä suuremmin piittaa metsiemme tilasta ja tolasta.”

I

Elämä on kamalaa,
silti mustikka kukkii

rehellisesti

en usko
että toivoa on

ihmiskunnalla ei ole tulevaisuutta

rappio toisensa jälkeen
jokainen kukoistus edellistä degeneroituneempi

kitkerään savuun asti

en silti jätä rakastamatta

syynsä että vesi virtaa
syynsä että tuuli huojuttaa kortta
syynsä sinulle

rakkaani

olen jäällä
aamujäällä
monet linnut laulavat jo

variksetkin
mustarastatkin
peipotkin

miten kaipasinkaan kevättä
melkein kuin sinua
pitkien pimeyksien keskellä

aurinko lämmittää hitaasti

ohut hetki yön ja päivän välissä
säde on tuore
varjot pitkät

helmikuun seitsemäntenä
kevään tuoksu yllätti minut

ilma tuntui pehmeämmältä kuin eilen
leikkisämmältä
korpit ronkkuivat
pienet talvilinnut tsiih tsiih tsiih
varmoin äänin

oksien kärjet sykkivät odotusta
ei vielä ei
kohta
kohta virtaavat mahlat ja makeat vedet
korkeutta kohti kohti kärkiä
kohti kurottelevia latvuksia

en minä muistanut
että tältä tuntuu elää

ei maalla ole kiire

minun puitani ette saa
minun puitani ette vie

ahneet miehet
alkuperänne unohtaneet
ette muista kohtua, josta olette kasvaneet

luulette kesyttäneenne luonnon
luonnot
vanginneenne villit ajatukset
hurjat puut
naiset jotka ovat yhtä puitten kanssa
jotka puhuvat kivien kieltä

voitte pitää uskonne
en tarvitse sitä
voitte pitää voittonne
jonka luulette saaneenne

tiedän enemmän
puut tietävät

puitten minua ette saa
puitten minua ette vie

maa lopulta voittaa kyllä
vaikka se olisi pitänyt kastella kyynelillä
tuhat ja taas tuhat vuotta

maassa on voima

olkaa uskossanne
voimanne tunnossa
nostakaa kätenne ja julistakaa voittonne

maa kuuntelee
puu kuuntelee
kivi kuuntelee

vesi

vesi valuu vielä
tuhat ja taas tuhat kierrosta kiireettä

olen viisaudessani pitkällä jatkumolla

pystytän uhripuita
mieleni kurjilla

nostan kalloja kelojen nokkiin
mieleni punomilla köysillä

puu toisensa vieressä

tämä aika tarvitsee kaikki uhripuut
ja lehdot

pyhitän piiriä

nimeän kivet
tervehdin kallion pohjoiseen itkevät posket

voi minut polttaa
uhripuuni
kallohonkani

voi meidät polttaa

en kumarra hulluudelle
joka nousee ahneudesta

ahneudesta hallita ja omistaa
kaataa polttaa murskata
ajaa kovempaa
isommilla pyörillä
sokeammin
tunnottomammin
kuurona

en kumarra
vaikka siihen minut on opetettu
lääkitty tottelemaan ennen syntymääni

nöyrytymään leveitten asentojen
kovemman äänen
vaikeampien lauseiden edessä
paksumpien lompakoiden edessä

siihen minulle paikka osoitettu
 vaaraton paikka
 hiljainen paikka
 näkymätön paikka
minä näen jatkumoni

minut on poltettu tarpeeksi monesti
minut on nitistetty ja vähennetty tarpeeksi monesti

kaikki ne elämät
kaikki ne äidit
äitien lapset

minä pystytän uhripuita
nostan keloihin kalloja

kaikki äitini ovat syöneet ja nukkuneet,
rakastaneet, pelänneet ja palelleet

mitä heillä oli jaloissaan
mitä liinassaan, padoissaan
mikä oli aamun ensimmäinen ajatus
mistä he uneksivat

kaikki menneet äitini

miettivätkö minua

makaan patjallani nilkat ristissä
mietin unta Suleimanista
mietin tulevia äitejäni

vetäytyvä ja työntyvä
vuoksi ja luode
piippu ja laude

äänessä aina ja äänetön
pohjaton säkki ja kieltämys

typerä tyttö, viisas nainen
viimeksi äiti
ensiksi emo
vastuuton, huoleton
öisten taakkojen kantaja

loputon suru
hulluuden ilo

laitoja ja ääriä

harmaata taivalta
järkevän levyisellä tiellä
jota seuraavat kohtuulliset ojat
ja huolletut rummut

ruokkoamaton viidakko
suo ja kosteikko
jäkäläkallio
unohdettu roska
mutainen saapas, siinä reikä

riittämättömyys, riite

tylsyyden kaipuu ja tylsyyden pelko

kiittämättömyyden taakka, tyhmyyden lasti
oppimattomuuden perintö

laidaton laiva

paidaton lounas

luotain

jalaton vuode

mieli on sää

nouseva heinä
putoova lehti

haave hukattu ennen löytymistä
tehty hanhen höytyivistä

pelosta yli ja takaisin
kuuhun kurkotin
unohdin muistin
suksi luistin

aamuöisin valvovat vanhat naiset
ajattelevat asiat kuntoon
kulkevat säikeitä ytimiin

uin avaruuksissa avaruuksissa avaruuksissa
tummissa indigonsinisissä
avarissa vesissä
valot kultaisina kuplina

hengitän viileää vettä
pyörteinä kulkevaa tilaa
olen ikivanha
ikivahva
valmis
alkutekijöissäni
muistan asioita vähitellen
opin uudestaan
ääni on tuulta ja tuoksua

niin hidasta hengitystä, että melkein luulee ettei seuraavaa tulekaan
tulee se

tum
tum
tum

hidas ikuinen tum

kumpi on enemmän minua
avaruus indigonsininen olevuus
kultapalloinen valo hidasta hitaampi tum
vai minun minäni tässä
tukkani
ruotoni
käteni
kukkani

en aio päättää

otan kaiken
annan kaiken

olen olen
kuulen
luulen
näen
tunnen

Polku johdatteli
mielenkiintoisin tavoin,
arvaamattomasti.

Kauneimmat yllätykset eivät huutaneet.

Kantarelli!

Orakas,
sydämeni on pehmeä,
voisitko suudella minua?

Vanha hauki. Suu kiinni, auki.
Miettikö aurinkoa, onko se sun, mun,
löydetyn, kadotetun.
Luiseva selkä, sitkeä mieli.
Hyväilee vesi kuin ilma,
kirkas yö kuin päivä.
Mihin menee hetki hetken kadotessa.

ei hätää

pidän kiinni laiturista pakaralla
maisemasta silmillä korvilla
pitelen käsillä ilmaa
iholla muistoja
tulevia ja olleita

laulu ilolle, elämälle, sille että vielä maistan viinin

tulen tupahan
metsän tupahan

arvokkaimpaan temppeliin
kivet puhuvat
lausuvat hidasta ylistystä

puut puhuvat

hiljaisuus metsässä
onko se metsän hiljaisuutta
vai minun hiljaisuuttani

metsä puhuu tuhansin kielin
laulaa tuhansin kielin
ulottuu tuhansin kielin

pyhässä saan anteeksi
annan, annan anteeksi
ja annan kaiken, minkä voin

annan minulle luvan päästää irti

annan itselleni luvan nähdä elämän

kivien puheet
juurakoiden tarinat

vanhat ja leveät
tummat ja keveät

aurionkiertojen hiomat kulmat
kuunkiertojen pesemät kelot

mikään ei kuole täällä
täällä kaikki kuolee

kaikki, mikä syntyy, on kuollutta ja
kaikki, mikä kuolee, hengittää jo uutta kehää

minä jatkun maan sisään,
sisuseen
syvyyteen
kohtuun
ja olen kiinni tässä maassa

olen tässä maassa kiinni kuin syntymätön lapsi
on kiinni äidissään

enkä koskaan pääse irti
en tahdo
en voi

maa on äitini

minä olen maa ja metsä

kivien tarina on minun tarinani

puitten puhe on minun puhettani

metsä ei ole koskaan hiljaa
(niin kauan kuin maa hengittää)

nousevat kielot, metsätähdet, oravanmarjat, sananjalat
paikkansa hakeneet heinät, korret

tuomet, syreenit, lehmukset työntävät oksansa

ryöppyävinä kimppuina
kohti valoa ja voimaa

maa on kostea lohtu

maa on tuoksuva laulu

pihtihännät, hämähäkit
ihmislapset - elämälle ahnaat

maa on maata
ja ilmaa
ja vettä
ja tulta

samaa ainetta kuin minä

minä olen maa

minä olen metsä

maa on minun äitini

rakastan nämä maat metsät ilmat tulet

nousevat vihreydet
ryöppyävät ruskean kirjoj
tuoksuvat tummat kosteat
kirkkana kultana helisevät hengitykset

pisaroivat aamut,
sointuvat

käteni
muotoni

ole siinä
ole metsä
maa ilma vesi tuli

pihtihäntä

ihmislapsi

II

Aikaansaapas, hyvin reipas

jos joku katsoisi, voisi kuvitella: tuo istuu yksin

ihmisyyden hulluutta murehtia päiviä
jotka tahoisi elää ja niitä, joita ei

jokainen on elettävä

ei tarvitse huolehtia

saan kuunnella sykettä
maailman hengitystä

erotella erillisyyden harhan
olla osana vain

olla osana
olla yhtenä

metsä

metsä on korkea, leveä, vanha
ja nuori,
vastasyntynyt
sammalet pitelevät minua sisässään
ja minä kasvan mittaani,
joka minulle on suunniteltu

aurinko on kirkas palava kehrä
tuntuu kuin se lepäisi otsallani
haluaisin kääntää katseeni maahan

valo lävistää minut
jokaisen aikomukseni
ajatukseni
tekoni

en pelkää
olen

metsä nousee ympärilläni
ylläni
allani
yhtyen taivaaseen ja maahan
jotka yhtyvät toisiinsa
minä

en ole tarkkailija
en ole kertoja
olen

hurja keltainen aurinko

ymmärräthän
keltaisen

hurjan auringon
kevään kirpeyden

minä virtaan virrassa

mitä tapahtui talvelle
joka lepäsi päälläni
kuoleman lempeydellä

älä liiku
älä hengitä

hengitän puolestasi

kuolin

tietenkin

mutta vain minä

talvi hengitti minulle
pohjoinen
tumman sävyt

kuitenkin kevät nousi
hurjan keltaisena aurinkona
ei pyytänyt anteeksi
kun lopulta oli sen aika

nuoruuden hulluudella
uudestaan

lopulta voittaen itsensä
talven
joka se äsken oli

voisitko sinä pitää minusta kiinni

voisitko sinä pitää minusta kiinni
nyt

kun olen noussut lähteestä
vesi valuu vartaloani pitkin
muodostaen lammikoita
laakealle kivelle

voisitko sinä pitää minusta kiinni
nyt

voisitko kuivata virrat iholtani
kuin kevään ensimmäinen lämmin tuuli
vanhoihin pellavavaatteisiin
vaaleisiin kuluneisiin
aurinkojen ja kuitten pehmentämiin

asettaisitko kämmenesi kyljilleni
pitäisit kiinni
hetken

kuten pidetään kiinni jostakin
hyvin kallisarvoisesta

kuin aikaa oikeasti olisi
tai se olisi merkityksellistä

voisitko sinä pitää minusta kiinni
nyt

kun hiukseni kiertyvät köysiksi
kipuavat juurina kohti avaruuden syviä vesiä
joita en muista kunnolla

miksi unohdan jatkuvasti

mitä tiesin joskus
ja mitä olen

kaikki tapahtuu nyt
samanaikaisesti

luulen tapahtumien tulevan
toinen toistaan seuraten
siten luon hahmon

hahmo ei ole totuus
se on kuva
yksi väri

hetki hetki hetken perään ei hetkiä ole

äskен on nyt
on vain nyt
ja rajallinen ymmärrys

maailmankaikkeuden koostumus
kerrokset
ulottuvuudet

uni valve
valveuni

näitä minä olen ajatellut
kun olen kävellyt
soratiellä ja mutaisella yhdyspolulla
metsäntapaisessa

nähty pieniä puita ja juurivesakoita
tasaisia kuusikoita
ojia
horsman nousua
miljoona valkoista perhosta

vetänyt hyttyshuntua perässäni

käsiä olen ajatellut paljon
käsiäsi
käsiäni

miten iho muistaa
sydän muistaa
pää hapuilee sanoja

sitten aurinko kirjoo ilmassa leijuvat hiukkaset
aalto kuohuu rantaan rullina jäniksinä kristalliläikkeinä
kiven pyöreät ja rosot kämmenissäni
valtava valtava taivaankansi tähtipisteet
kuin suola

kyynel lähes valmis

en paljon voi
en mihinkään riitä

silti olen vettä joka satoi maahan
ensimmäisenä sadepäivänä,
happimolemyyli joka syntyi maan kehälle

kivelle joka sulii ja otti muodon
jätti muodon
ruodon
luodon

ei minulla voi olla tietoa tarkoituksista
tarkoituksettomuuksista

olen suomi
tai karva
tai ruo'on helve

ei kai suomi tai karva tai ruo'on helve
tiedä olevansa suomi tai karva tai ruo'on helve

helppoa unohtaa että
erillisyyttä ei ole

sinä olit siellä
kun kaikki syntyi
minä olin sinä olin

kätesi muistan
karheat ja painavat
mineraaleista, juurten töistä, auringoista valmistetut

minun käteni muistavat sinut
otsasi
kulmiesi kaaret
tuhanten tuhanten vuotten yli
vuorten yli
vuotten syli

meidät on veistetty tulesta ja maasta,
ilmasta

vesi valuu kasvoilla
pyytämättä

en pyydä itkuani anteeksi

vuoret olen ikävöinyt sinua
tai ajatusta sinusta

käsiäsi ainakin

en muista enää, mikä oli totta

kaikki ne metsät,
jotka muistan,
kaikki ne puut

kasvoin siellä
kun ne eivät kasva enää
kasvanko minäkään

muistan enemmän kadotettuja puita
kuin on hyväksi

aurinko kirjoo ilmassa leijuvat hiukkaset

kun minä kuolen

jonakin päivänä
tai yönä

yötä minä mielummin ajattelen
aamuyön sitä taitetta
jolloin auringon voi aavistaa
kurkistavan metsän takaa

ehkä sinä hetkenä kuolen ja
kun ensimmäiset säteet osuvat vastarannan
mäntyihin, olen irronnut

olen, en ole

kehoni kylmenee
kellastuu vahamaiseksi
ja voi nähdä mitä minä olin
kun minua ei enää ole

en ollut se ruumis

se oli minun ja kotini
mutta

ei se maja minua tehnyt
nyt tiedän minut kun kevenin

kun aurinko osuu veden pintaan
olen jo kaikkialla

oliko aikaa joskus
olinko joskus jotain muuta kuin kaikki

seuraavana keväänä
tai jonakin
kaikki kevääät
kaikki kevääät kesät syksyt talvet

kaikki ovat samoja
yksiä

kevääällä olen kielon lehti
vihreä kuin vihreä on

III

**Pudottelet sormiltasi muurahaisia
olkapäilleni**

voin kuolla ennen syntymääni

nyt ei tapahtu mitään, mikään ei liiku
silti kaikki tapahtuu tapahtuu
tapahtuu nyt
muuttuu vääjäämättä

meren syli
vuoksi
luode
tuulen väri
pakeneva horisontti
utu illan, aamun

huurteinen liidulla piirretty taivas
kun aurinko kohtaa taivaanrannan

kalliot
vesien muotoilemat

aavistus valaista

suolan pehmentämä iho
hiuksissa Atlantin tuoksu

tummuus syvenee
mainingit ovat vihreitä

valkeaksi kuohuksi täyttyvät aallot
kohina pauhu
jylisevät kumahdukset kivisissä pesissä

hieka on oma sävelensä
kivet hiovat toisiaan.

paistan lettuja

juon punkkua
kuuntelen Tacituksen Germaniaa

latina on hauska kieli
kuollut ja tekohengitetty
elävästi läsnä

mon amour

en osaa ranskaa
en latinaa

rakkauden kielen muistan toisinaan

se hengittää eloon kuolevan sielun
muistokin
mahdollisuuskin

mikä kerran oli
voi olla vielä totta

en elä siksi

siksikin

kierto tuomaassa
talven napaan hitaat päivät
säärini on kasvanut kauniita tummia karvoja
pitkiä kuin yö

silittelet turkkiani

olet jossain muualla

silittelet myötäkarvaan

kuulen lumien satavan
toisten lumien päälle

kuuset ovat vaiti
antavat piilojen rakentua jalkoihinsa

myötäillen yötä

lähes aamuun
taittelemme origamia
meistä

korppi
kääpä
purtojuuri
sortunut suolampi

kihokki
luu
kaksnapanen hämärän eläjä

nuoltuina
riipumme
päivän seitissä

katse sinne, missä ei ole nähtävää

miksen ymmärrä enemmän valaitten laulusta ihmisten kielistä
perhosen siivistä sävelistä värinästä taivaankappaleista
rakastajani mielenliikkeistä

huolestun joskus, että asiat ehtivät hävitä ennen
kuin tiesin niiden olevan

tarvitsen kirjontaa hurjilla väreillä

laimeuden unohtamista
haljuuden valjuuden jättämistä

kiihkolle kyllä
ja kiimalle

kyllä elämälle
varovaisille askelille paljain jaloin
routivassa maassa

kyllä kyynelille

kyllä kun puut saavat kasvaa
ryteiköt hyökätä taivasta kohden
mutaiset kosteikot
upottavat mättäät ja suot
kirjo ja kihinä

kyllä rakkaudelle
rakkaudelle aina ehdoton kyllä
ehdoton kyllä ehdottomalle rakkaudelle

sammuminen hiljeneminen
hidastuminen
uni

kuolema, elämän edellytys

kyllä kuolemalle
kuolemalle kyllä

ei hakkuuta
haljuutta valjuutta
muovisia maailmoita tasaisia nurmikoita
leikattuja nypittyjä
pensasaitoja hiekkakäytäviä
mursketta soraa

ei pimeyttä kiduttavia valokeiloja
ei suitsittua puolinaisuutta
nöyrää niskaa
anteeksipyyntönä elämistä
vaimeaa puhetta

katson sinne, missä en näe mitään

ihmiselle itseni annoin

armaani, lempeni, kukkani
suloinen kesäsateeni
aamun aavistus
illan rauha

rakkaani, hurmani, lähteeni kirkas

mitä annoitkaan minulle
kun annoit itsesi

katseesi, ilosi, sointusi,
hiljaisuutesi, ripsesi pisaran

mitä annoitkaan
kun annoit itsesi

väärät nuotit, sudenhetken pelot,
arvet ja syyhyn, rokon, rokan, rokokoon

kädet hyvät

kumpupilveni, pääskyni, helmeni
lämmittävä valkeani
yön pehmeä syli
ja voima, joka kannat yli päivän

rakkaani, uskonni, elämäni vahvuus

niittyvillani, nuppuni, puolukkaposkeni,
villi-ihminen, ihminen, ihmiseni

jäänsärkyä

jäisiä puikkoja
kirkasta vettä
sammakot ovat löytäneet kutuviidan
taivas on korkea
ja kirkas
eikä muistuta suruista
puiden oksat ovat paljaat ja huijaavat luulemaan,
ettei elämä odota silmät kiinni silmuissasupuissaoksienkärjissä

miten tuo sammakoitten monisävelinen laulu
saakaan mielen keveäksi ja kaihoisaksi

hauet kutevat
pyrstöt läimäyttelevät vettä kaislikossa
telkkä lentää matalalla
laskeutuu sulaan kiven viereen

järvi on täynnä
valuu reunojensa ylitse

katselen tässä
kuuntelen
haistelen
tuntelen

tuntelen yhtä ja toista

tuntelen keveyttä iloa
surua kaihoa
vetistä kaihoa
hyvin sinistä
kevyttä kultaista
tummia pisteitä
toiveita odotuksia

en pelkoja en
yhtään en
kiitosta kun ajattelen
sitä kyllä
mitä oli on
oleva on

jos olisin kivi

voisinpa olla kivi

kaukaisella rannalla
suolaisen meren reunalla

suojaten kalojen kutua
levien unenomaista tanssia seuraten
vuoroveden toistuvassa rytmissä
paikallani

kuluen hitaasti

hitaasti kuluen

rannassa hiekka suhisee maininkien kertosäkeenä
kun meri on joutilas

ja myrskytuulilla kumisevat irtonaiset kivet
kallioihin ja kivikirnujen laitoihin

minä kulun hitaasti
en liiku juuri lainkaan

joskus lähempänä kuuta
joskus kauempana

niitä kaipaen

lihavaa kuuta kevään kirkkaalla yötaivaalla,
jolla Linnunrata humisee hitaasti

taivas kuin kaartuu, hamuilee maan rajoja,
minä selälläni veneessä

vene ei liiku, ei
ei tuule, ei

äänet ovat vähissä, veri virtaa ja kuulen sen

en pelkää, en

sinua, jonka iho on samanrytminen kuin omani

lihavaa kuuta, jonka auringon toisto antaa
taivaallisen tähtiä näkyä näihin
vajavaisiin silmiinikin

ymmärrys ei riitä, ei

sydämeltäni olen vahva ja sillä yritän kovin

joku öinen lintu muistuttaa itsestään

tämä ei ole runo mutta
sanon,
löyly on sielu

saunan sielu
ihmisen sielu

löylysielu syntyy
tulesta vedestä
maasta
ilmasta

vaivattomasta liikkeestä

luodaan löyly
luodaan sielu

naisella on kiviä taskuissaan

kiviä ja reikiä

kivet pitävät hänet maassa
ovat painoina

reiät keventävät
päästävät virran lävitse

tasapainoa haetaan

on kiviä
on reikiä

painoa
ilmavirtoja

asioita löytyy
kadonneita tavaroita

ne olivat tallessa koko ajan
paikoissa joista unohdettiin katsoa

olivatko ne kadoksissa ollenkaan

mulle tulee aina reikä vasemman puoleisen taskun pohjasaumaan
takin sisään uivat kivet tulitikut tupakkarasiat tumput huulirasvat
väsyneet mietteet pienet rakkaudet viimeyön unet

tavarat leviävät miehustan ja vuorin välissä
seilaavat ympärilläni
puhuvat omia kieliään
unohtuvat murskaantuvat muuttuvat hitusiksi tunnistamattomiksi
mihin kukakin ensin kuului en tiedä maata kaikki

kaikuluotaan

kuin lepakko
napasi keskuksesta laajenevilla kaarilla

pehmeä on yö

rinnassani läikkyvät kaikki valot
kuulen hyräilyä

oletko ollut joskus poissa minusta
olenko ollut sinusta poissa

sulje silmäsi, rakkaani

hetkeksi vain, sulje silmäsi

näetkö appelsiinipuut, niiden oksat ovat hedelmistä raskaat
mehiläiset ja perhoset kuin lentävät kukat

puiden alla on juhla
maljasi täysi

musiikki soi

saat suudelman

IV

Mystikko polvet ruhjeilla

hiljaista
hidastuvaa
hengitys tomuttaa sielun unohtuneita reunoja

silmit kiinni tunnen paremmin tuntusi
olentosi
kummasi

en nuku
en ole hereillä

tämä on armollinen tila
välissä
sillalla
matkalla
määränpäässä

näkevänä
ymmärtävänä

mihin menit, aika

et mihinkään, olet vain
mihin minä menin

en mihinkään

me kulutamme toisiamme,
toinen meistä kuluu

illalla juon viiniä
tulen humalaan
riittävästi
että maailman terävät kärjet pyöristyvät
ajatusteni vakavuudet liudentuvat

voimat vaihtuvat
tuulee navakasti
kantaen kaaoksen tunnun
en anna huolelle valtaa

kuuntelen puiden kumartelua
vesien myllerryistä

en ole koskaan keksinyt mitään
olen ollut
antamatta pelon kokonaan vallata
luottaen kiinnikkeiden kestävän

ollut
selkä auki

tarkoitettu tulee

voimallisena se tulee
olen paikallani
kun se tulee

selästä juuret maahan
kuohuva virta
avaruutta kohden

sulavat säkeet
villi vehreä vilinä
kuiden täyttymiset
iltojen syvenemiset

milloin kohtasin sinut viimeksi
en muista
en muista, miksi sydämeni on niin raskas
oli niin raskas
tuli raskaaksi jostain
varmattomuudesta

mistä

en muista

kepeydyn kummallisesti
syyttä

vai kuunko tähden
tähtien
taivaan hiljaisen huminan
pihkaisen puun
maan karhean sileän jalkojen pohjissa
käsissäni känsät
soutamisesta
huopaamisesta
värien punomisesta
silmit kiinni
auki
kiinni maailman laidoissa
vauhti on vakio
hidas, nopea

minusta riippuen
sinusta

olla
on

tässä
eilen

tässä
huomenna

nyt

koska

välissä
sillalla
matkalla
määränpäässä

näkeväenä
ymmärtävänä

mystikko polvet ruhjeilla
nivelissä kulumia

sormet avautuvat vaivalloisesti
kuin keskiaikaiseen luostariin unohtuneen kirjan kannet

selän käärmä kiertyy kerältä nikamat valittaen

maja on tomuinen

sielu luudittu

käännetty auki avaruuksille

Olen kevyt ja yhdentekevä
Mihin lie tarkoitettu
Olen kevyt ja yhdentekevä
Olen lintu, mato ja kettu

Olen toisinaan niin tosissani
Että itseäni pelkään
Olen toisinaan hurjan vakava
En ota mitään keltään.

Olen kevyt ja yhdentekevä
Oksista irroitettu
Olen kevyt ja yhdentekevä
Maahan pudotettu

moottorisaha huutaa naapurissa

keväässä on kevään äänet ja teot

tie pulppuaa mutaa
kuin ihmismieli synkkiä tekoja ja ideoita

ne nousevat näkyviksi säännöllisesti
imevät voimaa ja valoa
jonka olisi voinut käyttää muutenkin

—

viritän itseni toiselle taajuudelle

näen silmujen avautuvan

veden keinuttavan auringon silmäniskuja

kahvini tuoksuu ja lämpö tervamaalissa

tervehdin rakasta pääskyä,
joka on taas palannut
taas taas löytänyt kotiin

sen siivet leikkaavat arkeen keveyttä
ratkovat talvikorsetin saumat
avaavat kapean mieleni lukkoja

—

ihmiselo kudottu toinen toistaan seuraavasta katovuodesta,
onnettomuudesta, surusta ja kuolemasta
kuraisista mielistä, ahneudesta ja jäykistä niskoista

minkä minä heidän niskoilleen voin!

taivutan omaani, että voin katsella muurahaisia

nostan, että aurinko suutelisi ja
että näkisin pääskyset

noitanaisen älä anna elää (ilman metsää)

en enää tiedä
miten kävelen kotiin

ennen kuljin kuusten
helmoissa
varvasjuurissa
huokauksissa
kaihomielisessä huminassa

olen eksynyt
kuivuviin rinteisiin
tappuroihin
piiskaavaan tuuleen
julkeaan tuijotukseen
särkeviin valoihin

itken jokaista puuta pensasta pajukkoa
murskattua kiveä
ojitettua polkua minun tai sammakoiden
avohakkuulta järveen juoksevaa humusta
nurmikoksi silitettyä kuntaa
räjäytettyä kalliota

en itke niitä itselleni
vain itselleni

kai ymmärrät mitä tarkoitan

itken
sammakoille
hyppyhäntäisille
sun lastesi lapsille

kaikki mikä häviää
ei tule takaisin

Maa taatusti on pysyvä
pysyy se loppuun asti

kaikki mikä häviää
ei tule takaisin

puut ovat jumalia
ne kertovat maan tarinaa

Sata sanaa, joista pidän eniten

Lyra, Vega, Aldebaran,
roihi, rakkaus, ropina.

Sammalmähkä, viljantähkä,
sointu, siinto, solina.

Seljankukka, sepelkyyhky, suopursu,
seita, sä.

Niinipuu.

Neidonkenkä.

Nyöri, öinen, elokuu.

Ohdake, olomuoto, mäyrä, yö, äyrämöinen.

Tietäväinen, tuulenpesä, pylpyrä, pyylevä, Ääninen.

Heilimöivä, huopahattu, hauki, aatos, autereinen.

Äitiseni.

Ryytimaa.

Myrtti, maariankämmekkä.

Laatokka, luotisuora, liivimekko,
osmankäämi, käpälikkö.

Vemmel, ommel, kannel.

Suo, sammal, santeli.

Tumma, taos, korpitaival,
tietymätön, tuulastaa.

Rietas, ruuhi, ratamo,
rautayrtti, ydinluu.

Varjosielu, sielulintu, lintutorni, tornado,
do-re-mi-fa-so-la-si.

Vihne, virta, välke.
Emo, etiäinen.

Taulakääpä, päkäpää,
ääni, hän, sarvijäärä.

Luulaja, laulaja, lyyrinen,
lievo, lahdelma.

Ambient, Aavasaksa,
algoritmi, origo.

Tuulantei, taivaanranta,
teli, telkkä, tammukka.

Sydän, ydin, sydänpuu, ydinmehu.

Pidin.

Kuulin,
näin,
tuntelin.

Suutelin.

(sua)

Rakas
radikaali
juuri-ihminen

Kiitos
kun
luit
kirjani

Kiitos
kun
ymmärrät
elävistä
metsistä
sammalista
kivistä
vesistä
Olemisesta
luomakunnan

osana
Älä
lopetä

Pidä
puolta
luonnon
luontosii

Pyhäntaan Holmilla,
talvella 2025

Auli

Lyra, Vega, Aldebaran,
roihi, rakkaus, ropina. Suo, sam-
mal, santeli.

Sammalmähkä, viljantähkä,
sointu, siinto, solina. Tumma, taos, korpitaival,
tietytön, tuulastaa.

Seljankukka, sepelkyyhky, suopursu,
seita, sä. Rietas, ruuhi, ratamo,
rautayrtti, ydinluu.

Niinipuu. Varjosielu, sielulintu, lintutorni, tornado,
Neidonkenkä. do-re-mi-fa-so-la-si.

Nyöri, öinen, elokuu. Vihne, virta, välke.
Emo, etiäinen.

Ohdake, olomuoto, mäyrä, yö, äyrämöinen.

Nyöri, öinen, elokuu. Taulakäpä, päkäpää,
Tietäväinen, tuulenpesä, pyörylevä, ääninen.

Ohdake, olomuoto, mäyrä, yö, äyrämöinen.
Heilimöivä, huopahattu, hauki, laitos, laulajarehinen,
lievo, lahdelma.

Äitiseni.

Tietäväinen, tuulenpesä, pyörylevä, ääninen. Ambient, Aavasaksa,
Ryytimaa. algoritmi, origo.

Myrtti, maariankämme. Tuulantei, taivaanranta,
teli, telkkä, tammukka.

Heilimöivä, huopahattu, hauki, laitos, laulajarehinen.
Laatokka, luotisuora, liivimekko,
osmankäämi, käälikkö. Sydän, ydin, sydänpuu, ydinmehu.

Äitiseni.

Vommel, ommel, kannel. Pidin.

Ryytimaa. Kuulin,
näin,
tuntelin.

